

سوره مبارکه نوح
آیه ۲۱ تا ۲۳

حقه بزرگ

از همان روز اول، دشمن از روش تبلیغاتی استفاده می‌کرد برای دشمنی خودش. دشمن است دیگر! حیاتش به دشمنی است! و چه ابزاری بهتر از تبلیغات؟ مثل ابلیس ملعون که برای فریب آدم و حوا، دروغ تبلیغاتی گفت و برای محکم‌کاری، قسم تبلیغاتی خورد تا دیگر هیچ جای شک و شبهه‌ای نباشد! حالا نوح پیامبر آمده است و از خدای مهربان سخن می‌گوید. همان خدایی که خوب می‌بخشد و خوب نعمت می‌دهد و خوب هدایت می‌کند...

آن وقت ثروتمندان و بزرگان، در مقابل این خدا و این پیامبر، حقه می‌زنند؛ و چه حقه‌ای؟ بس عظیم! از احساسات جاهلانه مردم سوء استفاده می‌کنند و برای آن‌ها روضه بت‌ها را می‌خوانند. آن وقت مردم بی‌خرد هم برای سنگ و چوب دل می‌سوزانند و فریاد سر می‌دهند که ای وای؛ نوح می‌خواهد خدایانِ نازنین ما را از ما بگیرد...

قَالَ نُوحٌ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالَهُ وَوَلَدَهُ إِلَّا خَسَارًا (۲۱)
وَ مَكْرُوا مَكْرًا كُبَّارًا (۲۲) وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ... (۲۳)

نوح (در ادامه شکایت از قومش) گفت: پروردگارا، آنان مرا نافرمانی کردند و از کسانی پیروی نمودند که مال و فرزندشان جز زیان بر آنان نیفزودند. (۲۱) و دست به نیرنگی بس بزرگ زدند. (۲۲) و گفتند: ای مردم، مبادا معبودانتان را واگذارید... (۲۳)

راستی، نکند ما هم خدایان دروغینی داشته باشیم که جلوگیری کنند از پرستش واقعی خدای مهربان...

